

Agustí Ensesa Bonet
Escola de
Tastavins
del Gironès

El vi

Coll de Roses

2009

És un nou vi que ens presenta el Celler Espelt de Vilajuïga. El nom correspon al Centre Enològic i Lúdic Coll de Roses, ubicat al mas del mateix nom, una masia reformada de l'any 1720 i envoltada de vinyes. El seu objectiu és difondre la cultura del vi amb un espai de tast i venda de vins de Coll de Roses i altres productes de la comarca. El vi Coll de Roses 2009 està elaborat amb Garnatxa i Ull de

Llebre, ceps conreats en sòl granític meteoritzat. Criança de prop de sis mesos en bótes de roure. És un vi negre afruitat, fresc i amb matisos de joventut. De color cirera picota, amb bona expressió de fruites vermelles i negres. Suaus records de torrats i vainilla al darrer gust. Bon maridatge amb carns a la brasa. Per la seva joventut i fina estructura es pot degustar una mica fresc. Preu aproximat: 10 euros.

El celler elaborador: Espelt Viticultors és prou conegut en el món del vi per l'elaboració de vins de qualitat amb etiquetes singulars dissenyades per Mariscal. A part del seu celler a Vilajuïga i el de Coll de Roses, impulsa un gran projecte de recuperació de la vinya del Cap de Creus. Mereixen una visita i participar en les seves activitats artístiques, culturals i enoturístiques. Per a més informació: www.espelt-viticultors.com i www.girovi.cat.

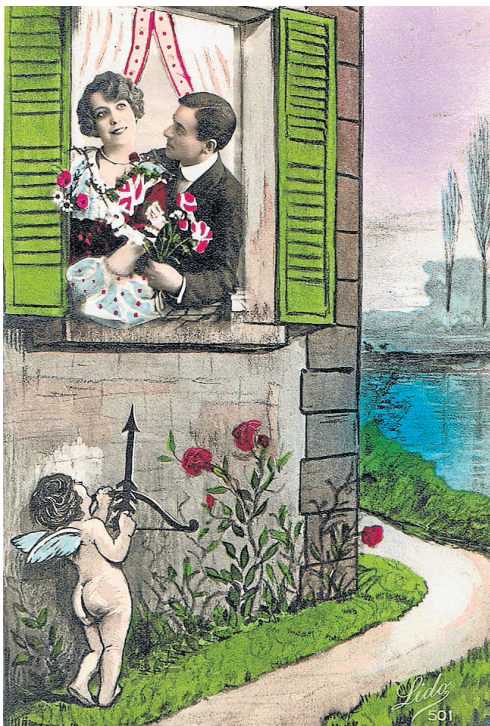
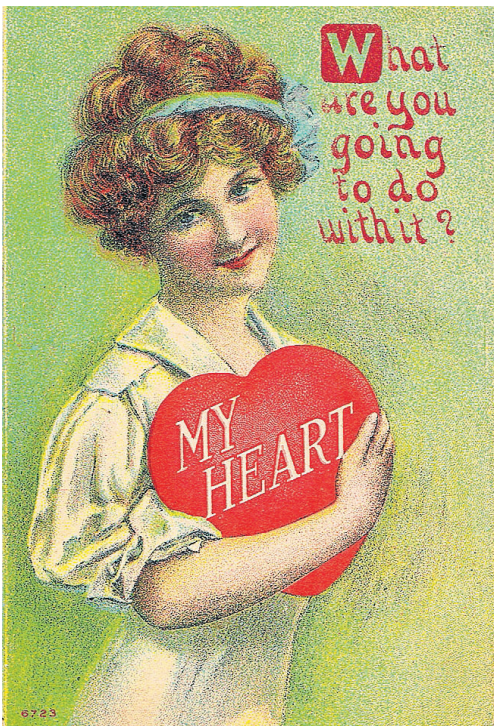
Col.leccionisme

Sant Valentí i l'amor

És una tradició d'influència anglosaxona però estesa a tot el món

Xavier Romero

Dimarts se celebrava arreu la diada de Sant Valentí, patró dels enamorats no només a l'àrea d'influència anglosaxona sinó també a bona part del món, i fins i tot aquí, per les modes i els reclams clarament mercantilistes (el veritable patró de l'amor a casa nostra és Sant Jordi, amb els seus símbols del llibre i la rosa).

En tractar-se d'una efemèride gairebé universal, que ve de molt enrere, i que genera un munt de material publicitari i al·legòric, en el camp del col·leccionisme popular té molta incidència. El tema romàntic és d'antic un dels més conreats a molts nivells, fins i tot en el terreny eminentment artístic i literari, com és evident.

Abans, aquí només crèiem en els Reis Mags de l'Orient, que ara comparteixen protagonisme amb el Pare Noël, l'«invent» vingut de latituds nòrdiques i que especialment pels interessos comercials cada cop es troba més arrelat. Pel que fa a l'amor passa el mateix: Sant Jordi, com els Reis, no farà un pas enrere, però inevitablement haurà de compartir una parcel·la d'espai amb el més internacional Sant Valentí.

La diada encara té més tradició a la majoria de nacions llatinoamericanes, on se celebra especialment com el «*Día del Amor y la Amistad*», el que trenca d'alguna manera aquella aurèola típicament anglosaxona que envolta Sant Va-

lentí, el qual, d'altra banda, en els darrers temps ha arribat amb força al Japó i a la Xina.

Valentí fou un sacerdot romà que va viure a mitjans del segle III, durant el regnat de l'emperador Claudi II. En oposar-se el futur sant a la prohibició que els joves es casessin perquè així tinguessin més llibertat per exercir la milícia (prohibició que vulnerava celebrant matrimonis en secret), seria perseguit, malgrat la protecció de persones converses com l'oficial Asterius. Valentí, després d'haver de suportar presó durant anys, fou martiritzat i mort el 14 de febrer de l'any 270. D'aquí la data de l'efemèride, que recorda aquell home que facilità gran quantitat de casaments. I un símbol més per a l'amor, el de l'ametller, en haver estat Júlia, filla d'Asterius, qui, agraïda en haver recuperat la vista per intersecció de Valentí, plantà al costat de la seva tomba aquest fruïter tan mediterrani.

Tal com passa amb altres personatges (religiosos o no) de la història, en tractar-se d'èpoques tan pretèrites i haver-se'n obtingut la informació per vies exclusivament orals i en idiomes diversos, a voltes ratllant la llegenda, l'origen d'aquesta festa pot resultar confús. Diuen que pels volts de l'any 500 es declarà la festa litúrgica de Sant Valentí, i que a Anglaterra, entrat ja el segle XVIII, es consolidaria.

Gironins del segle XIX

Candi Agustí Trilla

Després de sentir les notícies a la ràdio es van quedar en silenci. Cap dels dos no gosava dir res. Aquella atrocitat havia passat al costat de casa. Semblava impossible. Al cap d'uns instants, ell va murmurar:

— Si el doctor Agustí hagués vist una cosa així...

Candi Agustí Trilla va néixer el 1875 a Castellfollit de la Roca i com molts altres infants garrotxins de la seva època va estudiar a les Escoles Pies d'Olot. Després va marxar a Girona per cursar-hi el batxillerat —que va acabar el 1893— i tot seguit va matricular-se a la carrera de medicina de la Universitat de Barcelona. Just quan tenia vint-i-cinc anys començava a exercir de metge a Sant Joan les Fonts, i després va incorporar-se a la clínica dental que el doctor Bover tenia a Olot.

En aquells moments, Candi Agustí ja havia entrat en política: el 1901 havia assistit al congrés d'Unió Catalanista com a delegat per Olot i, a més, poc després es convertiria en el president local de la Lliga Regionalista. Catalanista, conservador i amic personal de Francesc Cambó, aquest metge va arribar a ser tinent d'alcalde de la capital garrotxina abans de la dictadura de Primo de Rivera.

De fet durant les dècades de 1910 i 1920 va desenvolupar una intensa activitat cultural i política. Des de l'ajuntament va ser un dels impulsors de La Caritat, un centre pensat per ajudar els més necessitats (que encara ara funciona), va promoure la creació d'un grup escolar i va fundar l'Assemblea Local de la Creu Roja. Paral·lelament col·laborava a les revistes *Vida Olotina* i *El Deler*, a més de publicar alguns llibres; tot i que va ser després de la guerra civil que va escriure les seves obres més remarcables, sobretot *En Josep de Costabella*. Aquesta obra va veure la llum el 1958 i va guanyar el premi del Patronat d'Estudis Històrics Olotins. Subtitulada «Odissea d'un olotí durant el domini marxista», hi relata la seva experiència entre 1936 i 1939. I és que amb l'esclat de la guerra, a causa de la seva militància en les files del catalanisme conservador, Candi Agustí es va haver d'amagar per no ser assassinat pels revolucionaris. Així mateix, el 1939 els franquistes el van empresonar uns mesos a la Model de Barcelona. Després va poder tornar a Olot, on va reprendre les seves activitats, com ara presidir la junta de La Caritat fins el moment de la seva mort, el 1963. Tenia 88 anys.

Xavier Carmaniu Mainadé
Historiador i periodista